

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Bp.

(Hely)

1921. 7. 3

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Lemberkovits Jenő

Idő

"1921"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Hogyan halt meg Lemberkovits?

A Szózat június 26-iki száma méltatta Lemberkovits Jenő százados érdemeit. A hős ellenforradalom már halálának körülményei mindaddig ismeretlenek a közönség előtt. Nagybátyja, Lemberkovits László postafőellenőr elbeszélése nyomán közreadjuk most — mint a vörös rémuralom gazdaságainak egyik hiteles, történelmi dokumentumát — Lemberkovits százados vértanúságának hű leírását.

Az ellenforradalom kitörése napján, 1919 június 24-én Lemberkovits százados a Hungária-utí tüzérlaktanyában várta az események megindulását. Ahogy a monitorok megszólaltak, a megbeszélés értelmében Lemberkovits gyújtó, lelkes beszéd elmondása után megindította a tüzérségi tüzet a Margitszigetre. Hambrich kétszínű szereplése, az ellenforradalom leszerelése már ismeretesebb. Lemberkovits Jenő fiatal, nemes életével fizetett meg érte. Weisz, politikai megbízott, két vörös detektívvél a tüzérségi laktanyában tartóztatta le Lemberkovitsot. Ottan a főkapitányság épületébe hurcolták és ott egy üres szobában az ablakhoz állították hogy nézze, hogy verik le a vörösek az ellenforradalmat, azután rázárták az ajtót. A főkapitányság épülete elé, a Dunaparttra pedig egy megbízható vörös tüzérségezt állítottak, hogy a

monitorokat köljék. Nerő kegyetlenséggel győnyörködtek abban a gondolatban, hogy a tüzet vi-szonzó monitori ágyuk legelőször is az ellenforradalom lelkét, vezérét, Lemberkovitsot pusztítsák el. De jóllehet a mit sem sejtő monitorok visszalöttek és az épületbe is beletaláltak, Lemberkovits nem bajtársai golyójától esett el. Weisz politikai megbízottja várta az a dicstelen szerep. A jeles férfin az ágyutüz végeztével vörös címborái társaságában berontott a rettentő lelki kínok közt vergődő Lemberkovitshoz és egymásután több lövést tett rá. Az ellenforradalom vezére már vérben feküdt, mikor egy katonaoorvos figyelmeztette Weiszot, hogy a védtelen, elesett emberre ne lövöldözzön tovább.

Halálos sebből vérezve a Rókus-kórházban tért magához Lemberkovits. Még volt annyi ereje, hogy mindezt ápolónőjének elmondhassa. Azután papot kért, felvette az utolsó kenetet és kilehelte nemes, nagy lelkét.

Holttesteme a Szvetenay-utcai temetőbe, majd az Országházba került. Kicsi híja, hogy ottan a halott vörös katonákkal együtt közös sírba nem temették.

Nagybátyja, Lemberkovits főellenőr, a kétség-

Székesfővárosi házinyomda 1920
beesett özvegy megbízásából az Országházban nyomozta öccse holttestét. Rá is akadt ott a halott vörös katonák között. Mikor kétségbeesett arccal megpillantotta az egyik föllebbentett vörös posztó alatt öccse hulláját, figyelmes lett reá egy vörös őr és kijelentésére, hogy rokona a halott, így rivalt rá:

— Miért tartják itt ezt az ellenforradalmárt, miért nem dobták már a többivel együtt a Dunába?

Ezután Korvin-Klein elé vezették Lemberkovits főellenőrt és másnapig fogvatartották.

Mig az elesett vörös katonákat nagy pompával temették el, azalatt dugva kivitték Lemberkovits százados holttestét a kőbányai temetőbe. Ott fekszik ma is disztelen sírjában az önfeláldozó hazaszeretet mártirja. A nemzet még nem adta meg neki azt, amihez legjobban ért, méltó, diszes végtisztességet a Kerepesi-utí temetőben, hol a család és a nemzet kegyelete könnyebben feltalálná sírját.

Meg kell még említenünk, hogy az utcák megkeresztelése az elesett ellenforradalmároknak nevével, évforduló megünneplése alkalmával lett volna időszerű. Ne huzzák, ne halasszák ezt se a város urai. Mert könnyen hevülő, de könnyen felejtő nemzet vagyunk.